

Gill Sims

PREČO

MÁ MAMA

VŠETKO

V !

Pretože rodina
je prvoradá

Ljndeni

Prečo má mama všetko v...

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Gill Sims

Prečo má mama všetko v... – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Gill Sims

PREČO
MÁ MAMA
VŠETKO
V !

Pretože rodina
je prvoradá

Ljndeni

Pre Ronu... lavínu

OBSAH

JANUÁR / 9

APRÍL / 23

MÁJ / 99

JÚN / 137

JÚL / 179

AUGUST / 237

SEPTEMBER / 273

OKTÓBER / 321

NOVEMBER / 341

DECEMBER / 351

POĎAKOVANIE / 379

JANUÁR

STREDA, 3. JANUÁRA

Prvý deň v práci po Vianociach a Novom roku je vždy lopotá. Náhle precitnutie, že existujú aj iné potraviny ako čokoláda Toblerone, sladkosti Quality Street a syr, a že sa prijíma s nevôľou, keď niekto načne biele víno o druhej popoludní, je zakaždým poriadny šok. Okrem toho si človek musí pripomenúť, že je fungujúci dospelý so zodpovednou prácou a s oblečením bez elastickej gumy v páse. A keď vás po prvom dni späť v práci čaká aj prvé stretnutie v manželskej poradni po Vianociach, ktoré sa dá opísať len slovom „náročné“, je to ešte menšia zábava.

Našu manželskú poradkyňu Christinu sme si vybrali na základe odporúčaní. Teda Debbie z nášho personálneho oddelenia tvrdila, že Christina zachránila sestrino manželstvo po tom, ako sa ukázalo, že manžel si užíval s učiteľkou, ktorá mala na starosti ich dvojčatá, už od prvého ročníka na základnej, pričom táto aféra sa prevalila, až keď nastúpili do desiateho. Okrem toho Debbiin švagor rád dostával na zadok potreť lepidlom a trblietkami (asi preto ho tak priťahovala učiteľka zo základnej školy – mala k oboj jednoduchý prístup), takže som usúdila, že ak Christina dokáže mávnuť čarovnou paličkou a vyriešiť taký poklesok, so mnou a Simonom to bude hračka – v podstate prechádzka ružovou záhradou!

Veď u nás sa neobjavila žiadna slabosť pre sexuálne úchylky. Simon ma ani nepodviedol so ženou, ktorej som kúpila

niekoľko fliaš vína a hrnčiekov s nápisom *Najlepšia učiteľka*; so ženou, oproti ktorej som sedela, keď mi zdôrazňovala, aké dôležité je každý večer čítať svojim vzácnym zlatičkam, zatiaľ čo sa sama po večeroch kochala pohľadom na penis môjho manžela v životnej veľkosti, ktorý jej stál na nočnom stolíku, vytvarovaný zo zvyšku modelovacej hliny po vyrábaní darčiekov ku Dňu matiek, vyzdobený jeho obľúbenými trblietkami, všakže? Keď to dám takto do kontextu, skutočnosť, že Simon prežil len jednu vášnivú noc s akousi sexi *señoritou*, s ktorou sa zoznámil na služobnej ceste v Madride, vlastne nevyznieva tak hrozne, čo? Mohlo to dopadnúť oveľa horšie.

Práve to si navrávam: „Hlavu hore! Mohlo to byť horšie!“ Mohol prepadnúť slabosti obliekať sa ako poslankyňa Európskeho parlamentu Ann Widdecombeová. Mohol sa vyžívať v trtkaní s niekým, kto sa oblieka ako Ann Widdecombeová. (Naozaj neviem, ktorá možnosť je znepokojujúcejšia.) Mohol ísť v šľapajach Dokonalého ocka Dokonalej Lucy Atkinsonovej, ktorý opustil jej Dokonalú mamičku a nechal ju v štiche, keď utiekol s jej dovtedy vernou spoločníčkou a napodobňovateľkou Fionou Montagueovou. Chuderka Lucina mamička teraz musí každý deň pri školskej bráne čeliť samolúbej Fione. (Ak mám byť úprimná, Fionu som nikdy nemala ktovieako v láske. Vždy bola veľmi namyslená a prehnane snaživá – hoci Lucin Dokonalý ocko sa zrejme potešil, že sa tak snaží. Musím však poznamenať, že odkedy sa k nej presťahoval, veľmi pribral. Očividne sa až príliš oddáva nekonečnému množstvu Fioniných prekliatych plnených košíčkov, ktorými sa tá žena ustavične chváli na instagrame.) Naše deti sú už, samozrejme, priveľké na to, aby som ich ráno odprevádzala do školy, lebo chodia do školy pre veľkáčov, takže takým nepríjemným stretnutiam by som sa aspoň vyhla. A Simon nemá rád plnené košíčky.

No na druhej strane to bolo aj tak dost' zlé. Keď mi Simon pred pár mesiacmi prezradil, čo urobil, mala som pocit, akoby ma niekto udrel do žalúdka. Naozaj mi vyrazil dych. Stále neviem, čo ho to posadlo, že sa mi priznal. Tvrdil, že pocit viny.

Počula som ľudí spomínať „vír emócií“, ale až dovtedy som tomu výrazu úplne nerozumela. V jednom okamihu ma zachvátila zúrivosť, zúfalstvo a poriadna túžba zabiť ho. Zároveň som zažívala chvíle pokoja, počas ktorých som sa presviedčala, že sme dospeli ľudia s dvomi deťmi, žijeme spolu plus-mínus dvadsaťpäť rokov, ľúbime sa a dokážeme sa cez to preniesť – a potom sa začal celý kolotoč od začiatku. Bolo mi tak zle, že som tri dni nevzala nič do úst. Niečo také sa mi ešte nikdy nestalo. Návaly prudkých pocitov vo mne väčšinou vyvolávali vytrvalú chuť utešovať sa jedlom. Ak sa na to pozriem z tej lepšej stránky, aspoň som schudla štyri a pol kila.

Po pár týždňoch, čo sa Simon tváril ako zbitý pes a opakoval, ako veľmi ho to mrzí, som pochopila, že môj hnev neustupuje. Všetky naše pokusy porozprávať sa o tom ako dva-ja dospeláci sa väčšinou skončili mojím vykrikovaním, že mu odtrhnem gule, ak ešte raz zopakuje, že to preňho nič neznamenalo, lebo ak to preňho naozaj nič neznamenalo, tak prečo to, doriti, vôbec urobil? A áno, áno, uvedomovala som si, že išlo „len o sex“, ale veď to úplne stačí! Bolo jasné, že sa nikam nedostávame a že zrejme potrebujeme profesionálnu pomoc.

Začula som, ako Debbie na personálnom zdĺhavo ospevuje Christinu (zároveň opisovala aj ozdobného vtáka vyrobeného z modelovacej hliny), a diskrétno som ju požiadala o číslo na túto poradkyňu – tvrdila som, že ho potrebujem „pre kamarátku“, lebo s Debbie sa smie človek podeliť len o to, na čom mu nezáleží, vždy sa to dozvie celá kancelária. Táto nelichotivá vlastnosť sa však dala aj využiť – napríklad ak som chcela, aby sa niečo rýchlo rozšírilo. Dalo sa zaručiť, že ak Debbie

čokoľvek prezradím a zdôrazním pritom, že je to „prísne tajné“, do konca pracovnej doby o tom bude vedieť celá budova.

Simon sa najprv zdráhal zísť do poradne, šomral ako správny Brit, že budeme len „prat' špinavú bielizeň na verejnosti“ a že manželské poradne sú „novoveký nezmysel“, ale nakoniec súhlasil, že to skúsi, ak už toľko nebudem kričať. A tak sme šli.

Po úvodnom stretnutí sa ukázalo, že Simona poradenstvo očividne zaujalo. Myslím, že sa mu pozdávalo, keď Christina ako prvá vyhlásila, že tu nie je na to, aby niekoho obviňovala alebo rozhodovala, kto konal správne a kto pochybil, ale jej jedinou úlohou je sprostredkovať rozhovor medzi nami a vytvoriť nám bezpečné miesto, v ktorom môžeme obaja hovoriť bez toho, aby nás niekto súdil. Simona tiež potešilo, že Christina nedovoľovala, aby v jej kancelárii niekto zvýšil hlas, čo znamenalo, že som naňho nemohla kričať, a tým pádom si mohol každý týždeň užiť hodinu pokoja.

Ja som si, naopak, myslela, že je to celé somarina. Bola som presvedčená, že ho bude súdiť, že ho obviní, vyhodí mu na oči, ako nepekne sa zachoval, a bude stáť na mojej strane, kým nevynesie rozsudok a neodsúdi Simona na nejaký zaslúžený trest, aby mohol odčiniť svoje hriechy a aby sme sa všetci mohli pohnúť v našich životoch ďalej. Mohol by si napríklad odslúžiť nejakú manželskú obdobu verejnoprospešných prác: žehliť nám po zvyšok života, vymieňať minuté rolky od toaletného papiera, dať sa zavrieť do klady a zbičovať. Alebo také čosi.

Namiesto toho, aby so mnou Christina súhlasila, že Simon je úplné hovno a musí sa kajať, aby sme mohli napredovať, opakovala len: „Hm, a ako sa pre to cítite?“

Dnešné stretnutie sa ničím nelíšilo od ostatných – Simon prekvapivo vynikal v rozprávaní o svojich emóciách, najmä

ak išlo o pocity, ktoré v ňom vyvolala jeho španielska *señorita*. („Cítil som sa s ňou živo. Žiadane. Akoby na mne niekomu záležalo!“) Mne to až tak nešlo...

„Uhm. A ako sa kvôli tomu cítite vy, Ellen?“

„Dobre! Cítim sa dobre! Vynikajúco!“ zasyčala som cez zatreté zuby, lebo Christina nepovoľovala krik a nadávky. Nemohla som teda zrevať: „Mne na tebe záležalo, ty necitlivý bastard! Chcel si sa cítiť žiadane, nuž, a čo myslíš, že ja nie? Mne sa však podarilo vyhnúť sa cudzej posteli! Dodržala som náš manželský sľub, hoci keby som chcela, mohla by som sa vyspať s celým zástupom mužov, ale neurobím to, lebo NIE SOM SUKA. A teraz sa domnievaš, že mi tá bude ľúto? Okrem toho si tvrdil, že to pre teba ‚nič neznamenalo‘, no podľa tvojej odpovede si sa pritom cítil naozaj mimoriadne, doriti! A aby som nezabudla – TY BASTAAARD!“

„Zdá sa mi, že z vás srší veľa hnevu, Ellen,“ skonštatovala Christina.

„Nie,“ usmiala som sa ako slniečko. „Vôbec sa nehnevám!“

„Myslím, že ste so sebou dnes priniesli veľa zlosti, Ellen. Chceli by ste sa o tom porozprávať?“ nevzdávala sa Christina. Simon múdro prikyvoval a ja som v duchu zúrila – samozrejme, že som priniesla na stretnutie veľa zlosti. Keby som nebola nahnevaná, zlomená a zúfalá, ani by sme tu neboli. A celá pointa manželskej poradne predsa spočíva v tom, že Christina ma má upokojiť, nie ešte viac rozzúriť, či? Vari platím sedemdesiat libier za hodinu, len aby ma upozornila, že sa hnevám? Po našom prvom stretnutí som sa krátko pohrávala s myšlienkou, že sa preškolím na poradkyňu, ale na naozaj dobrú, takú, ktorá bude namiesto otázky „Ako sa pre to cítite?“ a tvrdenia, že v náplni jej práce nie je niekoho obviňovať, vraviť: „Nuž, to je trochu nahovno, nemyslíte?“ a „Váš manžel je očividne kretén!“ Išlo by mi to vynikajúco. Simon ma napomenul, že

to nie je zmysel poradenstva, a ak ľudia túžia počuť takýto názor, môžu zadarmo navštíviť stránku Modrý koník.

Niečo sa vo mne konečne zlomilo. Možno to spôsobila predstava, koľko topánok som si mohla kúpiť, keby som neplatila Christine sedemdesiat libier za to, aby ma upozornila, že som trochu napajedená.

„Prekvapuje vás, že sa hnevám?“ vyštekla som. „Vždy hovoríme o Simonovi. Čo Simon chce. Ako sa cíti. Čo potrebuje. A komu záleží na tom, čo chcem ja? Komu záleží na tom, čo cítim? Čo potrebujem? Nikomu. Rozprávame sa len o tom, ako sa cíti Simon.“

„Stále sa vás pýtam, ako sa cítite, a vy vždy odvetíte, že dobre,“ podotkla Christina opatrne.

„Samozrejme, že sa necítim dobre!“ zakvílila som. „Manžel ma podviedol a naše manželstvo je v troskách. Prečo by ste si mysleli, že sa mám dobre?“

„Ja si to nemyslím,“ ohradila sa Christina. „Preto sa vás stále pýtam na vaše pocity. Vy mi odpovedáte, že sa máte dobre, a popierate svoj hnev aj smútok. Pokračujte.“

„Simon tvrdí, že sa cítil nežiadaný a zanedbaný. Vari mu nezišlo na um, že aj ja som sa cítila rovnako? A že sa tak cítim aj teraz, ibaže je to ešte miliónkrát horšie? On si našiel niekoho, vďaka komu sa cítil ‚žiadane‘, užil si trochu vzrušenia a sexu so Španielkou, potvrdil si, že na to stále má. No čo som získala ja? Nič. On sa zabavil a ja sa s tým mám zmieriť a preniest' sa cez to, akoby sa nič nestalo. A okrem toho musím zostať s mužom, ktorý si ma ani nevšíma, nieto žeby som sa pri ňom cítila žiadaná.“

„Všímam si ťa,“ odsekol Simon rozhorčene.

„Nie, nevšímaš si ma,“ fňukala som zúfalo. „Už ma ani nevidíš. Jednoducho som ako kus starého nábytku. Nevšímaš si, ako vyzerám, čo robím a ako sa cítim.“

„Všímam si, ako vyzeráš,“ ohradil sa Simon.

„Nie, nevšímaš. Nech sa akokoľvek vyparádím, nikdy si to nevšímneš, nikdy na to nič nepovieš, nikdy mi nezložíš kompliment. Keď sa ťa opýtam, ako vyzerám, ani nezdvihneš pohľad od iPadu, len zašomreš: ‚Vyzeráš fajn‘, a to je všetko.“

„Veď vyzeráš fajn. Vždy tak vyzeráš. Čo chceš, aby som povedal?“

„Simon, ‚vyzeráš fajn‘ znamená: ‚Áno, vyzeráš obstojne, nemáš sukňu zapravenú do nohavičiek či špenát medzi zubami a môžeš takto odísť z domu‘. Nevšímaš si však, či som sa dala ostrihať alebo nafarbiť, či mám na sebe nové šaty alebo či som si dala pri úprave zovňajška väčšiu námahu než zvyčajne. Musím ťa prosiť, aby som z teba dostala aspoň ‚Vyzeráš fajn‘!“

„Neuvedomil som si, že je to pre teba také dôležité. Prepáč. Už ti nikdy nepoviem, že vyzeráš fajn.“

„Zlož mi kompliment. Hneď teraz. No tak. Povedz o mne jednu peknú vec.“

„Postupujete veľmi dobre,“ pochválila ma Christina.

„Hm.“ Simon sa hlboko zamyslel. „Už viem. Lepšie lazane ako od teba som nikdy neochutnal.“

Neveriacky som si ho premerala.

„Lazane? Naozaj? LAZANE?! To je na mne tá najnápadnejšia, najzapamätateľnejšia, NAJLEPŠIA vec? Nič iné ti nenapadlo? Len posraté LAZANE?!“

„Nuž, zastihla si ma nepripraveného a všetko ostatné, čo mi napadlo, by sa tu nepatrilo spomínať.“

„Takže lazane. Znížil si ma na lazane. Sme spolu dvadsaťpäť rokov, a ty so mnou zostávaš len kvôli mojim lazaniam?“ zavyla som.

„Ellen, budem vás musieť požiadať, aby ste nezvyšovali hlas,“ napomenula ma Christina neznesiteľne pokojne.

„Ach, prepáčte. Mrzí ma to. Nechcela som urobiť scénu alebo čo. No vážne, Christina, ako sa môžete čudovať, že som nahnevaná, keď mi vraví takéto veci?“

„Ellen, viete, že tu nie som preto, aby som sa pridala na niečiu stranu. Nejde o mňa – ale o vás a Simona. Simon, ako sa cítite, keď vám Ellen vyhodila na oči, že si ju už vôbec nevšímate?“

„Myslím si, že je to pokrytecké tvrdenie, keďže ani ona si ma nevšíma,“ vyhlásil Simon nazlostene. „Nevie, kto som, netuší, čo chcem v živote dosiahnuť, nemá šajnu, čo ma zaujíma alebo nadchýna...“

„Nie lazane, ale skôr *tapas*,“ zašomrala som.

„Ellen, musím vás požiadať, aby ste neskákali Simonovi do reči. Nechajte ho hovoriť,“ upozornila ma Christina. Stretnutia s ňou pripomínali poradenstvo s prekliatou Superpestúňkou. Naozaj by ma neprekvapilo, keby ma jedného dňa poslala stáť do kúta.

Simon pokračoval: „Chceš udržať našu rodinu pokope. Nechceš, aby sa deti stále presúvali cez víkendy z jednej domácnosti do druhej, aby sa museli zoznamovať s nevlastnými rodičmi, aby sa stali pešiakmi v rodičovskej hre, ako si to mala ty. Nazdávam sa, že hlavným dôvodom, prečo si ešte vždy so mnou, sú práve deti. Snažíš sa ich ochrániť pred takou budúcnosťou. Tu nejde o aktívnu túžbu udržať naše manželstvo. Tvrdíš, že ťa nevidím. Nuž, ani ty ma nevidíš. Mohol by som byť ktokoľvek. Anonymný otec a figúrka manžela, ktorú v živote potrebuješ, aby sa ti nezrútil svet.“

„To je stále lepšie, ako keď ty vo mne vidíš len gazdinku, kuchárku a pestúňku,“ odsekla som.

„Ellen, toto je poslednýkrát, čo vás upozorňujem, aby ste manžela neprerušovali,“ ozvala sa Christina. „Ak to urobíte ešte raz, budem vám musieť dať žltú kartu.“

Zagánila som na ňu. Ona mi ten pohľad opätovala. Bolo jasné, že „žltá karta“ je akési vyhnanie do kúta pre dospelých. Simonovi sa nikdy nevyhrážala žltými kartami. Očividne ho mala radšej než mňa, a to nebolo fér. Napoly som očakávala, že si ku mne klakne, prísne sa mi zahľadí do očí a prikáže mi, aby som napočítala do troch a začala sa slušne správať.

„Ani neviem, či ma ešte ľúbiš, Ellen,“ vyhlásil Simon s teatrálnym povzdychom. „A preto pochybujem, či ľúbim ja teba. Jednoducho to neviem.“

Otvorila som ústa, aby som niečo odvrkla – doriti so žltou kartou, Christina –, no poradkyňa zrazu oznámila: „Ach, táto výmena vám určite veľmi pomohla, ale obávam sa, že váš čas vypršal!“

Takže keď skáčeš do reči ty, Christina, je to v poriadku, čo?

Ako v mrákotách som si obliekla kabát a pobrali sme sa preč. Na ulici ma po tvári preplieskal studený vzduch a ja som sa spamätala.

„Takže ty ma už nelúbiš?“ zavrčala som. „Tak načo sa vôbec usilujeme, keď ma nelúbiš? Prečo mi dávaš takto zabrat?“

„Nerob scény, Ellen, nie tu na ulici!“ zahriakol ma Simon rázne. „Pod,“ dodal a odviedol ma do baru vedľa Christininej manželskej poradne, „dáme si drink.“

„Naozaj máš strach len z toho, že ti urobím scénu na ulici? Okrem toho musíme ísť po deti,“ namietla som.

„Počkajú ešte polhodinu. Musíme sa porozprávať.“

„Práve sme sa rozprávali. Všetko si uviedol na pravú mieru. O čom chceš ešte hovoriť?“

„Dobre, ja sa potrebujem porozprávať s tebou.“

Bol to veľmi pekný bar. Pozostával z útulných boxov a všadeprítomných svetiel. Za hocijakých iných okolností by som si pomyslela, že také prostredie by sa skvelo vynímalo na instagrame. Simon mi objednal pohár vína a posadil sa vedľa mňa.

„Takto nemôžeme pokračovať,“ poznamenal. „Rozbýjaš sa na márne kúsky. Už to nevládam.“

„Ty to nevládaš? Mal si vždy stáť pri mne, nikdy si mi nemal ublížiť. No v podstate si mi vyrval srdce z hrude a sám si mi ho rozbil na kúsky. A teraz sa mám cez to preniesť, lebo už máš dost môjho trápenia? Ty si ma podviedol, prirovnal k lazaniam a potom priznal, že ma nelúbiš. Čo odo mňa chceš? Mám byť pre to všetko šťastná? Juchú! Môj manžel a otec mojich detí ma už nelúbi! Hurá, môj život sa konečne naplnil!“

„Prosím, utíš sa,“ zasyčal. „Nepovedal som, že ťa nelúbim.“

„Ale áno.“

„Nie, vravel som, že už si nie som istý. A že si nie som istý tvojou láskou. Samozrejme, že ťa ľúbim, len neviem, či takým spôsobom ako predtým. Veď ani netuším, či so mnou chceš zotrvať v manželstve,“ hlesol smutne.

„Isteže áno,“ protestovala som. „Neprechádzala by som týmto peklom, keby som nechcela, nie? A ty sa so mnou netúžiš dať rozviesť?“

„Neviem. Netuším, čo chcem. Viem, že som nešťastný, a to už dlhšie. Cítil som sa tak dávno predtým, ako sa toto všetko zomlelo. Viem, že sa tým nemôžem ospravedlňovať, no nič sa nezlepšuje. Nedokážem zmeniť minulosť, viem ovplyvniť len budúcnosť, ale veci sa majú tak, že mi to nedovolíš, lebo nevieš zabudnúť na minulosť. Preto si myslím, že potrebujeme stráviť nejaký čas od seba.“

„Ideš niekam na víkend či čo? Za ďalším vzrušujúcim zážitkom?“

„Nie, potrebujeme skutočnú pauzu. Geoff sa musí kvôli práci presťahovať na tri mesiace do New Yorku a nechce nechať svoj byt celý čas prázdny. Sľúbil som mu, že sa tam nastáhnem a dám naň pozor. Tým nám obom doprajem priestor, čas na premýšľanie a zváženie, čo vlastne chceme. Presťahujem

sa tam ešte dnes večer. Držal som sa poslednej nádeje, že toto stretnutie s Christinou ti pomôže naštartovať hojenie rán, ale nestalo sa tak. Niečo sa teda musí zmeniť.“

„Opúšťaš ma?“ zašepkala som. „Po tom všetkom, čím som kvôli tebe musela prejsť, ma opúšťaš? A robíš to za pomoci všetkých obohratých klišé – ‚Lúbim ťa, ale inak ako predtým‘ a ‚Potrebujem len trochu priestoru? Nedokázal si aspoň vymyslieť originálnejší dôvod? Preboha, už chýba len: ‚Moja žena mi nerozumie‘.“

„Áno, potrebujem priestor aj čas. A nerozumieš, aké to pre mňa je. Nedokážem s tebou zostať, ak mám byť vždy ten zlý, ak mám žiť s tvojím ustavičným hnevom. Oboch nás ničí.“

„A máme to tu. Výborne, trafil si všetky tri otrepané dôvody, prečo opustiť svoju ženu. Takže odo mňa len tak odídeš, presťahuješ sa do Geoffovho pekného brloha pre starého mládenca a budeš si užívať ako bohém, zatiaľ čo mňa znovu necháš pozbierať všetky kúsky? Lebo nie si šťastný, že si ma trochu vytočil svojím správaním? A čo mi ešte povieš – že potrebuješ nájsť sám seba?“

„Ellen, prosím, nie je to tak, ako si myslíš.“

Hodila som do seba víno. „Je to presne tak, ako si myslím.“

„Chcem len opäť zistiť, kto som, to je všetko. Okrem toho, že som otec a manžel!“

„Poviem ti, čo chceš. Ochutnal si slobodu a zábavu a chceš si užiť viac, lebo manželka a deti sa zrazu zmenili na obrovskú príťaž. Najmä preto, lebo tvoja stará odmieta mlčať ako poslušné dievča, prízmurovať nad tebou obe oči a nechať vlka nažrať sa tak, aby koza zostala celá. Preto si si zvolil najjednoduchšiu možnosť a vzdávaš sa. Ty získaš slobodu a ja ti budem otrocky vychovávať deti. Nuž, dobre teda. V pohode. Ak to chceš takto, dobre, smelo do toho, nikto ti nebude stáť v ceste. Ak si si myslel, že ťa budem prosiť, aby si zostal, mýlil

si sa. Už si svoj život, Simon. Vlastne nie, to som nemyslela úprimne. Želám ti, aby ti odpadol vták. Zbohom.“

„Neopúšťam ťa, potrebujem iba...“

„Choď sa niekam strčiť. Alebo ho tam strč tej, ktorú tak ,potrebuješ.“

„Ellen, prosím...“

Vyšla som z baru s hlavou vysoko vztýčenou a došla som až k malému ihrisku za rohom, kde som sa vzlykajúc zosunula na lavičku. Vďaka bohu bol večer a hojdačka bola prázdna – aspoň nikoho nevystrašila bláznivá osamelá kvíliaca ženská. Na podobných lavičkách som presedela hodiny, keď som sledovala Petra s Jane, ako sa hrajú (a bijú), odmrzal mi zadok a v duchu som si želala, aby už nastal čas ísť domov. No nikdy mi nenapadlo, že jedného dňa skončím na lavičke s plačom, lebo Simon ma opustil. Domnievala som sa, že spolu zostar-neme. Nikdy som neuvažovala o budúcnosti, ktorá by ho nezahrňovala.

Utrela som si oči extrémne pochybnou vreckovkou, čo som našla vo vrecku kabáta (keď boli moje deti malé, aspoň by ju zdobilo niekoľko napoly zjedených gumových medvedíkov, ktorými by som sa mohla utešiť), a prijala som skutočnosť, že je koniec. Už nikdy sa nebudem v ničom spoliehať na druhých. Teda výnimku urobím len vtedy, keď sa obrátim na Dokonalú mamičku Dokonalej Lucy Atkinsovej, aby mi dala číslo na dobrého rozvodového právnik.

Je to hanba, pomyslela som si pateticky, že už sa nikdy nebudem môcť vrátiť do toho pekného baru a odfotiť si ho na instagram, lebo sa mi do pamäti navždy zapíše ako bar, v ktorom ma Simon opustil. Ak ma mienil opustiť, mal to urobiť v nejakom pajzli, nie skaziť mi dojem z takého príjemného miesta. Ten sebecký bastard!

APRÍL

PIATOK, 6. APRÍLA

Zobudila som sa na záchvat paniky, v ústach som mala sucho a srdce mi splašene bilo. Bola som presvedčená, že som prepočula budík a že sťahováci sú tu. Samozrejme, neboli, lebo hodinky ukazovali len 3.43 ráno. No takto som sa za túto noc zobudila už šiestykrát a šanca, že napokon naozaj prespím budík, sa s každým razom zvyšovala a s ňou sa stupňovala aj moja panika. Nepomáhalo ani to, že keď sa mi na krátky okamih podarilo zažmúriť oči, snívalo sa mi, že s príchodom sťahovákov som zistila, že nič nie je zbalené, a tak sme sa nemohli odstáňovať. Potom sa mi sníval oveľa, oveľa horší sen, že keď sa konečne ukázali, celý môj majetok bol pekne zabalený do škatúl, ja som hladko a bez problémov dozerala na celý priebeh, kým odnášali veci do nákladiaka, no vtom som v prednej záhrade pri sledovaní dvoch statných chlapíkov, ktorí vliekli pohovku, zhrozene zistila, že som úplne nahá, a každý bol príliš slušný, aby ma na to upozornil. Došlo mi, že sťahováci budú traumatizovaní na celý život – veď sa im naskytol pohľad na štyridsatpäťročnú ženu postávajúcu na ulici s hompálajúcimi sa prsami, ktorá im neúnavne pripomínala, aby dávali pozor, keď budú niest' príborník, lebo je rodinnou cennosťou.

Vlastne ani neviem, ako sa do môjho sna dostal príborník; už ho nemám. Patril Simonovej starej mame, takže si ho vzal on. Pripúšťam, že ho v skutočnosti nechcel, lebo k nemu

prechovával nezmyselnú nenávisť, odkedy som sa pokúsila vdýchnuť mu osobitý opotrebovane-elegantný vzhlád a pre-malovala som ho krásnym svetlým žltozeleným odtieňom *eau de nil*, no bola som odhodlaná byť férová, a tak som trvala na tom, aby si ho zobral. Určite som sa pritom riadila férovosťou, a nie zlomyseľnou radosťou, aký bude nasratý, vždy keď na ňom spočinie pohľadom, či sadistickým potešením pri predstave, ako príborník naruší minimalistický dojem, ktorý sa mu konečne podarilo dosiahnuť v novom byte. A keďže patrila jeho starej mame, nemôže sa ho len tak zbaviť.

Po Simonovom oznámení, že sa odsťahuje, aby nám „doprial priateľ“, som nezaháľala. Videla som už mnoho priateľov a kolegov, ktorých dostal partner do rovnakej pozície – odišli a uistili ich, že je to „len dočasne“, aby mali „čas všetko si premyslieť“. Zmizli, aby „premýšľali“, a o mesiac neskôr zívajú spoločné účty prázdnotou, na rohožke sa zjavil list od právnik a pri dverách realitný maklér vyhlasujúci, že prišiel odhadnúť cenu nehnuteľnosti. „Dočasne si všetko premyslieť“ bola iba lešť, aby sa odsťahovali s minimálnymi nepríjemnosťami, a pritom si dali do poriadku finančnú situáciu.

Ja som sa však nemienila nechať nachytať na hruškách. Na druhý deň som pri kontrolovaní našich bankových účtov zistila, že Simon si vybral dosť veľkú sumu – zrejme na to, aby pokryl nájom za Geoffov byt, keďže sa ukázalo, že Geoff mu nedovolí bývať v ňom zadarmo, ako Simon naznačil. Po vypočutí si Simonových výhovoriek, že spoločný účet je predsa určený na platenie „výdavkov na život“, a mojej pripomienke, že práve on sa rozhodol odsťahovať do drahého bytu, a rozhorčení, prečo by som mu ho mala čiastočne financovať, som zavolala realitných maklérov a právnikov, previedla som svoju čiastku zo zvyšku peňazí na spoločnom účte a začala som konať. Nanešťastie sa ukázalo, že hodno-

ta nášho domu stúpila, odkedy sme ho kúpili, čiže ani jeden z nás si nemohol dovoliť vyplatiť toho druhého, a preto sme ho museli predat'. Simon celý čas reptal, že postupujem príliš unáhlene a že nechcel, aby to takto medzi nami zostalo navždy.

Konkurenčne nacenené rodinné domy v spádovej oblasti obstojných škôl sa však predávajú rýchlo – rýchlejšie, než som čakala. Nezostalo mi teda dosť času na to, aby som si našla iné miesto, kam sa odsťahujem s deťmi. A preto teraz bdiem v noci, civiem do stropu a premýšľam nad budúcnosťou, v ktorej nezostarnem so Simonom v malej kamennej chalúpku s dverami obrastenými ružami. No ak sa na to pozriem zo svetlej stránky, aspoň ja v nej zostarnem. Musím sa sústrediť na pozitíva, nie negatíva. Simon mi vždy maril predstavy o malebných rustikálnych chalúpkach. Temne si šomral o energetickej náročnosti, chýbajúcich oknách s dvojitým zasklením a nízkych stropoch (veď nízke stropy by nám uľahčili vykúrenie všetkých priestorov, namietala som). Cmukal a upozorňoval ma na všetky nedostatky v protokoloch vysnívaných domov, ktoré som mu ukazovala. Lamentoval nad mokrou a suchou hnilobou, vlhnutím a rozpadávaním sa muriva, a vykrikoval: „Vyhodené peniaze! Vyhodené peniaze!“, zatiaľ čo ja som volala: „Osobitosť a duša! TEN DOM JE OSOBITÝ A NECHÝBA MU DUŠA! Čo je trocha plesne v porovnaní s TÝM?“

Keďže Simon pracoval ako architekt, vždy ma tromfol (veď ja som len „človek od počítačov“, vpravieval o mojej práci) – oháňal sa technickými pojmami a upozorňoval ma, akú závažnú sumu by sme museli zaplatiť za novú strechu. (Podľa neho potreboval každý dom, do ktorého som sa zaľúbila, novú strechu, hoci starodávna, no očividne funkčná bridlicová strecha chránila chalúpku už viac než sto rokov.) A tak

mi váha nudných a praktických nevýhod rozdrvila jeden sen za druhým.

No teraz, bez Simona, bez neverného negativistu, čo by ma oberal o vízie kuchyne s kamennou podlahou či okien so zvislou priečkou, som si našla vysnívanú chalúpku a dnes sa do nej sťahujeme. Dobre, nie je to celkom úplne vysnívaná chalúpka. Financie mi nedovoľovali nájsť takú, hoci sa na mňa konečne usmialo šťastie a moja trafená bývalá švagriná Louisa sa rozhodla zasadiť patriarchátu ďalší úder tým, že sa z nej stala lesbička, takže sa spolu s novou milenkou Isabel odstahovala do ženskej komúny, a konečne sa tak vypratala z domu, ktorý som jej musela pred niekoľkými rokmi kúpiť po citovom vydieraní zo strany celej rodiny. Moja pretrvávajúca nevôľa financovať Louisin nemožný životný štýl zo zárobkov jedinej finančne úspešnej veci, ktorú sa mi podarilo v živote dosiahnuť – úžasnej mobilnej aplikácie s názvom *Prečo mama pije?* –, samozrejme, vôbec neuláhčila rozhod so Simonom. No jeho sestra je konečne preč, jej (môj) dom sa predal, a keď sa táto suma pripočítala k môjmu podielu zo spoločného domu, mohla som si dovoliť kúpiť chalúpku, ktorá ako-tak spĺňa moje vysnívané predstavy, a nezavalila som sa až tak zdrvujúcou hypotékou. Hurá! Bude to čarovné. Ak prehliadnem navlhnuté steny, ktoré sa pravdepodobne ľahko premalujú. A keďže som si nemohla dovoliť zaháľat a čakať, kým sa na trhu zjaví dokonalý dom, a potrebovala som nehnuteľnosť so záhradou pre Súdiaceho psa a s tromi spálňami pre mňa a deti, museli sme sa odstahovať niekoľko kilometrov od mesta.

V každom prípade si založím zeleninovú záhradu, v gumákoch budem vyzerat' roztomilo a všetko oblepím kvetinovými tapetami značky Cath Kidston. (Dobré, možno to nebudú pravé tapety Cath Kidston, keďže tie sú hrozne drahé a teraz

som osamelá matka, no zrejme si budem môcť dovoliť nejaké lacné napodobeniny z eBayu.) Chcem chovať sliepky – rozhodla som sa pre jarabatú hydinu zo Sussexu, lebo keď som si ju vygúglila, zistila som, že ide o veľmi zhovorčivý druh, a kto potrebuje muža, keď má zhovorčivé sliepky? Zostáva mi len dúfať, že Súdci pes sa ich nepokúsi zožrať. Viedli sme o tom strohú debatu, no napokon mi venoval len jeden zo svojich typických pohľadov, ktorým mi chcel očividne naznačiť: „Aj tak nedávam pozor na tvoje prihlúple táraniny, ženská, a budem si robiť po svojom.“ Súdci pes je, našťastie, môj, zadovažila som si ho proti Simonovej vôli a napriek tomu, že Simon si ho za tie roky obľúbil takmer rovnako ako ja, nebolo pochyb o tom, kto ho dostane po rozvode. Zrejme by som mu dovolila, aby asi nechal Petra alebo Jane, keby naozaj chcel, ale za Súdciaceho psa by som bojovala zubami-nechtami...

Petra a Jane príliš nenadchol môj úžasný plán presťahovať sa na vidiek. Vlastne sa nestahujeme až tak ďaleko od civilizácie, stále zostávame (na okraji) spádovej oblasti ich školy, takže aspoň nebudú musieť čeliť traume z prestupu do inej školy. Musia sa len zmieriť s rozvrátenou domácnosťou. (Používa sa ešte vôbec tento pojem? Práve som si spomenula, ako postava Tracy Barlowovej v telenovele *Coronation Street* kričala čosi na Kena a Deirdre o tom, že pochádza z rozvrátenej domácnosti, keď sa chceli znovu rozviesť – niežeby na tom Kenovi a Deirdre nejako záležalo, keďže napokon sa dali aj tak znova dokopy.)

Napriek tomu sa deti neubránili obavám, že budú žiť „niekde v zapadákov“, a sťažovali sa na nedostatok neskorých autobusov, čo ich odvezú domov z večierkov a zo žúrov, kde sa určite oddávajú nezákonnému pitiu alkoholu. Mala som podozrenie, že pätnásťročná Jane už ochutnala minimálne nápoj Bacardi Breezer s nízkym obsahom alkoholu alebo čokol-

vek, čomu v súčasnosti holduje mládež. Peter má len trinásť, takže ma hádam čaká ešte minimálne rok dobrých mravov, kým sa tiež zvrhne. Žijem však v nádeji, že sa obaja navždy zrieknu pitia alkoholu, keďže čo sa týka zlého vplyvu chľastu, bola som im skôr hrozivým varovaním než dobrým príkladom. Pokúsila som sa utíšiť ich obavy unáhlenými príslubmi, že ich budem vozit' domov, a veselo som im pripomenula, že každý druhý víkend strávia u otca v mestskom byte, takže to bude po a) jeho problém a po b) jednoduché dostať sa domov z večierkov a pochybných krčiem, kde podávajú alkohol neploletým. Vyhlásila som to v prítomnosti Simona a musím povedať, že z tejto vyhladky do budúcnosti nevyzeral príliš nadšený.

On si medzitým našiel vysnívaný byt, minimalistickú bielu škatuľu, po ktorej prahol už roky. Doslova slintal, vždy keď v *Architektúre interiérov* niekto postavil dom, čo pripomínal neobývané moderné kocky, a potom sa bezútešne rozhlíadal po našej preplnenej obývačke a zúfalo vzdychal. Pohádali sme sa aj ohľadom jeho bytu, lebo som podotkla, že si nemôže kúpiť podkrovný byt nepredelený stenami, pretože aj DETI potrebujú miesto, kde sa vyspia, keď k nemu prídu na návštevu – niečo také mu zrejme ani nenapadlo. Napokon neochotne súhlasil s kompromisom, že si kúpi byt s jednou dostatočne veľkou spálňou, menšou izbou, ktorú bude používať ako pracovňu a do ktorej umiestni skladáciu postel' pre Jane (netušila som, že čosi také sa ešte dá zohnať – myslela som si, že skladacie postele zmizli po deväťdesiatych rokoch; spolu s mojou mladostou a pevnosťou prís), a miestnosťou pre Petra, ktorú optimisticky nazýval „izbička“, zatiaľ čo so synom sme neoblomne tvrdili, že je to nanajvyš „komora“. Okrem skutočnosti, že Simon zatváral každý druhý týždeň svojho jediného syna a dediča do komory, vyzeral jeho byt na fotkách až pro-

tivne pekne, hoci ten príborník sa tam vôbec nebude hodit', takže ha!

Tak či tak by som mala radšej vstať a dopriať si v pokoji šálku čaju, kým sa pustím do zdĺhavého a bolestivého procesu vylákať dvoch tínedžerov z brlohov. Čiastočne zvažujem, či by nebolo jednoduchšie dovoliť im zostať v posteliach a poprosiť stáhovákov, aby ich na nich naložili do nákladliaka a potom ich v spánku odniesli priamo do nových izieb. Som zvedavá, ako dlho by im trvalo, kým by zistili, že sú v inom dome. Úprimne, Peter by si to zrejme všimol, len čo by sa bezmyšlienkovito vydal ku chladničke, aby prehltoľ jej obsah s výhovorkou, že potrebuje iba „niečo malé na zjedenie“, a zistil by, že sa nachádza na inom mieste, čo by znamenalo, že „niečo malé na zjedenie“ by dorazilo do žalúdka o tridsať mimoriadne dôležitých a život ohrozujúcich sekúnd neskôr.

Je zvláštne, že dnes sa v tomto dome budím posledný raz. V priebehu predchádzajúcich dní som zažila niekoľko „posledných razov“. Niektoré boli celkom smutné, napríklad keď som posledný raz zažehlala deťom dobrú noc v izbách, kde spávali odmalička. Petra s Jane vôbec nedojali moje včerajšie uslzené pokusy uložiť ich do postele. Tvrdili, že sa správam čudne, a posielali ma preč. Iné posledné razy neboli také smutné. Napríklad keď som musela posledný raz napraviť koberec, aby som zakryla stopu, ktorá zostala na podlahe, keď sa na ňu Súdciaci vyvracal a jeho žalúdočná kyselina vypálila lak z parkiet. Posledný raz, čo som bokom vrazila do hlúpo umiestnenej skrinky v kuchyni. Posledný raz, čo som musela utrieť plochu kuchynskej linky a odignorovať obrovskú dieru, ktorá v nej zostala, keď Jane v záchvate hnevu hodila do Petra nôž, lebo sa dopustil nejakého nehanebného priestupku – možno sa na ňu pozrel.

No teraz by som sa nemala zaoberať poslednými razmi. Nastal čas na PRVÉ razy, na nové a čerstvé začiatky! Dúfam, že Súdiaceho príliš nepobúria tieto zmeny a rýchlo sa zabýva v novom domove.

SOBOTA, 7. APRÍLA

Nuž. Sme tu. A ja pomaly dostávam chaos pod kontrolu a snažím sa popasovať s horami škatúl!

Včerajšok bol... zaujímavý. Ako som predpokladala, stálo ma veľa síl dostať Petra a Jane z postelí. Len čo sa prebudili, začali sa bezcieľne ponevierať po dome a pliesť sa všetkým pod nohy. Peter sa pokúsil vybalit' misky a cereálie, aby si dal ďalšie raňajky, a Jane na mňa kričala, že som jej zničila život, keďže som dala v starom dome odpojiť wifi, a ako to MYSLÍM, že v novom nám ju možno zapoja až v pondelok? A ako to, že neviem, aký silný bude 4G signál a PREČO BY SOM JEJ TO VÔBEC ROBILA? Potom som zistila, že Peter vypil všetko mlieko, takže som sťahovákovi ani nemohla ponúknuť šálkou čaju. Poslala som ho teda do obchodu, aby nejaké kúpil, na čo sa na mňa ľútostivo zahľadel a vysvetlil mi, že by sme sa mali pred sťahovaním zbavovať vecí, nie kupovať ďalšie. Zahrme-la som, že ak ihneď nesadne na bicykel, neodpáli do obchodu a nevráti sa do troch minút s litrom mlieka, vezmem všetky škatule obsahujúce jeho starostlivo zabalený majetok vrátane herných konzol a venujem ich charite, a ak mi bude ešte raz odvrávať, doriti, zbavím sa aj jeho, aj keď je veľmi nepravdepodobné, že by ho niekto chcel. Sťahováci sa zatiaľ letargicky prizerali. Peter nakoniec zašomral čosi ako: „Kašlite na ňu, zrejme za to môže jej vek a menopauza,“ a potom vybehol z dverí na honbu za mliekom. Sťahováci sa zachichotali. Tí bastardi!

Napokon sa nám všetko podarilo naložiť do nákladiaka aj napriek mojim užitočným nápadom, v akom poradí nakladať jednotlivé veci do vozidla, či návrhu, aby umiestnili pohovku na druhú stranu, lebo tým pádom by sa okolo nej zmestilo viac škatúl. Vedúci sťahovák to už nevydržal a okríkol ma: „Pozrite, drahá, vieme, čo robíme. Robíme to každý deň.“ Potichu som soptila, že ma nazval „drahá“, lebo to neznášam, najmä keď ma tak počastuje neznámy muž, ktorý so mnou hovorí zvysoka (aj keď musím uznať, že mal asi pravdu – naozaj vedel naložiť svoj nákladiak lepšie než ja). Netrúfla som si však odvrátať, aby sa náhodou nerozhodli, že mi nakoniec neodvezú všetok pozemský majetok, lebo sa správam ako labilná feministická suka, a nechajú ma smutne zúfať na ulici uprostred hromady škatúl s dvomi nahnevanými tínedžermi na krku.

Vydali sme sa teda na cestu a ja som veselo štebotala: „Nie je to ZÁBAVA, zlatička? Úžasné nové dobrodružstvo! V novom dome budeme TAKÍ ŠŤASTNÍ! VIEM TO!“ Deti namosúrene trucovali na zadných sedadlách a sťažovali sa, aké je HROZNE NEFÉR, že som ani jednému z nich nedovolila sedieť vpredu, lebo sa o to miesto ako prvý prihlásil Súdiaci pes (je to jeho obľúbené miesto – rád sa pozerá von oknom, či nezazrie mačku), a ja som podotkla, že by som tam rada usedla niekoho z nich, ak by pri rozhodovaní, kto je na rade, nevypukla po každý raz, čo nastupujeme do auta, tretia svetová vojna. Prikázala som im, aby sa KONEČNE ROZVESELILI, DORITI, lebo nás čaká PEKNÝ NOVÝ ZAČIATOK a odteraz budeme VELMI ŠŤASTNÍ!

Keď sme posledný raz odbočili z našej ulice (v skutočnosti to zrejme nebolo posledný raz, lebo oproti nášmu domu stále býva Katie a ja sa sem pravdepodobne vrátim na návštevu, ale aj tak som si v duchu predstavila, že je to symbolicky po-

sledný raz), práve k nášmu domu dorazili noví majitelia. Trochu som zrýchlila, aby si nás nevšimli v diaľke a neprišli sa ma opýtať, prečo Petrova izba tak smrdí. Upratala som celý dom, naozaj som sa snažila a pravdepodobne bol v najčistejšom stave, odkedy sme sa doň nastáhovali, ale nech som robila čokoľvek, ani umývanie kobercov šampónom, štedré dávky osviežovača či všetky vonné sviečky na svete nestačili na to, aby som Petrovu izbu zbavila stuchnutého plesnivého pachu po tínedžerovi.

Keď si prišli záujemcovia obzerať dom, musela som v tejto izbe otvoriť okná dokorán, vystriekať do ovzdušia polku osviežovača a dúfať, že tak zamaskujem ten smrad na dostatočne dlhý čas, aby som oklamala potenciálnych kupcov, ale v priebehu polhodiny sa zápach vrátil – bola to nepríjemná kombinácia spotených ponožiek, telesného pachu, náznaku starého semena a niečoho neidentifikovateľného, čo sa dalo označiť len ako chlapčenský puch. Všetky tieto zložky sa snúbili dokopy vďaka štedrej dávke dezodorantu Lynx. Zdalo sa, že akokoľvek čistotní chlapci sú, akokoľvek často im vyváraťte uteráky a posteľnú bielizeň, akokoľvek veľa hodín strávia v sprche, akokoľvek veľa plechoviek dezodorantu si nastriekajú pod každú pazuchu („Zlatko, potrebuješ len rýchly strek do podpazušia, nepotrebuješ sa zahaliť do mraku toho prekliateho prípravku a striekať ho, kým nehrozí, že nás všetkých zadusí chemický oblak, čo smrdí ako nenaplnené tínedžerské sny a sexuálna frustrácia.“) a akokoľvek často im nenápadne kontrolujete priestor pod posteľou, či zdrojom smradu nie je len stvrdnutá ponožka na masturbovanie, ktorú si tam ukryli, vaši mužskí potomkovia jednoducho zapáchajú. Doteraz sa mi, našťastie, ešte nepodarilo nájsť takúto ponožku. Domnievam sa, že preto, lebo Petrovi nenápadne poskytujem nekonečnú zásobu vreckoviek mužskej veľkosti – hrozne

ma šokovalo, keď som si konečne uvedomila, načo sa vyrábajú vreckovky mužskej veľkosti. (Myslela som si, že spoločnosť Kleenex len predpokladala, že muži sú zasoplenejší než ženy.)

Spomínam si, že keď som sa kedysi (pred mnohými, MNOHÝMI rokmi) prechádzala po chodbách na vysokoškolskom internáte, stačilo zahnúť za roh, aby som vedela, že som prešla z dievčenskej časti (v ktorej sa vznášala príjemná vôňa s náznakom dezodorantov Impulse a Ex'clamation a vlasového tužidla Wella) do chlapčenskej, a to všetko kvôli smradu. Keď sme z toho študentského internátu odišli, univerzita zrenovala celú budovu (bola to plánovaná renovácia, nezničili sme to tam... teda nie veľmi). Vysekali všetky steny a rozobrali ju až do základov. Keď som tam neskôr šla čosi niekomu odnieť, budova žiarila čistotou a novotou, všade samá nová omietka a čerstvo vymalované steny. Vedenie zavrholo koncept delenia chodieb na chlapčenské a dievčenské, teraz boli všetky zmiešané, no na mieste, kde sa kedysi nachádzali izby pre chlapcov, sa ešte vždy vznášal ten smrad. Preto si myslím, že noví majitelia si naň jednoducho budú musieť zvyknúť. Možno majú tiež tínedžera, ktorý jednoducho zaberie túto smradľavú miestnosť, a rodičia sa budú domnievať, že je to jeho smrad, a nie pretrvávajúci zápach po predchádzajúcom obyvateľovi...

V každom prípade sme sa úspešne vyhli novým majiteľom a vliekli sme sa v ústrety novému začiatku. Z reproduktorov auta burácala pieseň *I Will Survive*. (Samozrejko, čo iné by hralo? Jane mi síce zakázala používať výrazy ako „samozrejko“, „úplná topka“ alebo „jak vy mladí“, a to aj v ironickom zmysle, ale kašľať na ňu.) Slnko svietilo, vtáky spievali, všetko vyzeralo sľubne.

Bohužiaľ, o kilometer a pol ďalej slnko zašlo za oblaky, vtáky sa odmlčali, oblohu náhle zahalili tmavé mračná a začalo

liat' ako z krhly. Netreba hovoriť, že vyhlíadky do budúcnosti už nevyzerali tak slubne.

Stáhováci dávali očividne najavo, že im vôbec nerobí radosť nosiť naše veci v daždi, akoby to bola nejakým spôsobom moja chyba. Akoby ma považovali za pochabú čarodejnicu, ktorá cestou sem vyčarovala búrku z jasného neba, lebo z akéhosi záhadného dôvodu túžila po tom, aby každá vec, ktorú vlastní, zmokla. Pri práci si temne šomrali. A čo bolo ešte horšie, pri všetkom tom nadšení z novej, malebnej a rozkošnej chalúčky som úplne zanedbala zmeranie priestoru a odhadnutie, či sa doň zmestí všetok nábytok. Vyskytlo sa pár nepeknych scén, keď museli stáhováci manévrovať s mojou obrovskou manželskou posteľou po starom schodisku, ktoré vôbec nebolo určené na veľké manželské postele, a pri snahe pretlačiť moju pohovku cez dvere do obývačky. V jednom okamihu vedúci stáhovák vyhlásil: „Budete ju musieť prepíliť napoly, drahá!“ A ja som mu chladne pripomenula, že iba dnes ráno mi vyhodil na oči, že on je ODBORNÍK na stáhovanie, a preto sa úplne spolieham na jeho schopnosti a rozhodne neprepílim svoju pohovku napoly, lebo on určite príde na iný spôsob, ako ju dostať dnu. (Veď je chlap, mal by mať za sebou ROKY skúseností a praxe, keď sa snažil dostať dnu.) Nakoniec použili brutálnu silu, aby ju dostali na miesto. Podarilo sa im to, hoci v tých okamihoch sa temné šomranie zmenilo na otvorené a hlasné nadávanie.

Nanešťastie, bez dômyselne a vkusne usporiadaného nábytku, ktorý tu mali predchádzajúci majitelia, a bez slnečných lúčov veselo prenikajúcich cez okná, ako tomu bolo, keď som si túto nehnuteľnosť obzerala pred kúpou, mi začínalo dochádzať, že všetky „výstrelky“ tohto domu, o ktorých som sa v duchu presvedčila, že sú „rustikálne“, sa dajú interpretovať aj ako „nahovno“, či dokonca „problematické“. Chalúčka mi

pripadala aj o čosi temnejšia a vlhkejšia, než som si pamätala, a na strope som si všimla dovtedy nespozorované podozrivé škvrny, ktoré naznačovali, že strecha zrejme nie je v takom dobrom stave, ako som bezstarostne predpokladala, keď som zavrhla pripomienky v protokole a vyhlásila ich za pesimistické žvásty.

Simon sa ponúkol, že so mnou zájde na prehliadky domov, no ja som ho odmietla so slovami, že je to úplne zbytočné, keďže som schopná nájsť si dom aj bez neho – veď existuje dôvod, prečo je môj exmanžel. Odmerane odvetil, že sa mi len snaží pomôcť a napadlo mu, že jeho profesionálne schopnosti by sa mi mohli hodiť, nič viac. Ja som medzitým znovu odmietla jeho ponuku a vyhodila mu na oči, že nečelím všetkým problémom spojeným s rozvodom, ktoré si vyžadujú značné úsilie a výdavky, len tak pre nič za nič, a nechcem, aby mi kazil nadšenie z hľadania vysnívaného domu. Ani domu, čo sa len nejasne približuje mojím snom. Keď som sa však teraz poobzerala po chalúpke, ktorá ani zďaleka nepripomínala môj vysnívaný príbytok, napadlo mi, že som možno konala trochu unáhle, keď som odmietla jeho pomoc.

No to nič, pomyslela som si. Bude to V PORIADKU! Musíme zostať pozitívni, pripomenula som Jane, keď s hrôzou zistila, že už nemá vstavanú skriňu, kam by si napchala oblečenie z predajne New Look. Namiesto nej mal dom výklenok s garnížou, na ktorú som plánovala zavesiť rozkošné kvetované závesy.

„AKO doň mám natlačiť všetko svoje oblečenie?!“ vrieskala. „Vyzerá to ako z čias Sovietskeho zväzu, matka. Keby to niekto videl, určite by usúdil, že sme chudobní ako kostolné myši. Toto je nehumánne. Môžem ťa nahlásiť!“

„Komu?“ začudovala som sa. „Nemyslím, že v detských právach vydaných OSN sa spomínajú vstavané šatníky a ne-

pretržitý prístup k snapchatu. Skôr sa tam uvádza, že dieťa by malo mať prístup k pitnej vode a sú zakázané nútené detské práce v bani. A okrem toho si si za celý život neodložila do šatníka nič. Všetko jednoducho rozhadzuješ po zemi, takže mi nejako uniká pointa, prečo by ti mala táto zmena vôbec prekážať.“

„A máme aspoň pitnú vodu?“ zastonala Jane. „Neoznámíš mi náhodou ako ďalšiu novinku, že po ňu budeme musieť chodiť k studni? Alebo k rieke? Alebo sa na nás vari usmialo šťastie a máme na dvore pumpu, s ktorou si naplníme vedrá, aby sme sa raz do týždňa mohli krčiť v cínovej vani pred ohňom v kozube a zoškriabať si z mozolnatých dlaní vidiecku špinu? Pri svetle z petrolejovej lampy?“ dodala zarmútene.

„Nebud' SMIEŠNA, Jane,“ napomenula som ju čo najveselšie. „Máme peknú kúpeľňu so skutočnou starodávnou vaňou na nožičkách. Tečie tu horúca voda a nechýba ani elektrina. Preháňaš ako zvyčajne.“

„Nehovor mi, že preháňam!“ skríkla Jane. „Nepreháňam. Ty si od nás odohnala ocka, lebo si doňho stále rýpala. Zničila si našu rodinu a prinútila si nás presťahovať sa do šopy bez vnútorného potrubia. A budeš mi tu vyhadzovať na oči, že preháňam! Možno preháňaš TY, lebo si nás sem bezdôvodne odtiahla. Možno si mohla byť k ockovi milšia a NESPRÁVAŤ SA CELÝ ČAS AKO FÚRIA!“

Zaprotestovala som, že MÁME vnútorné potrubie, a v duchu som si želala, aby som deťom mohla prezradiť, že s ich otcom sme sa nerozišli len preto, že už sme spolu neboli šťastní, no vtom prerušil môj myšlienkový pochod Peter, ktorý sa bezcieľne ponevierať po poschodí. Zrazu sa teatrálny zosunul na odpočívadlo a vyhlásil, že HLADUJE.

„Nehladuješ,“ odvrkla som automaticky. „Si len trochu hladný.“